

ВТОРА НЕДЕЛЯ НА ВЕЛИКИЯ ПОСТ В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ“

В името на Отца и Сина и Светия Дух!

Възлюбени в Господа братя и сестри,

Във Втората неделя от Великия пост отново сме тук заедно, отново очакваме от нашия Господ Иисус Христос Неговата милост, като се опитваме и ние да бъдем по-милостиви и по-състрадателни през тези дни на Великите пости.

В литургийното свето Евангелие имаше една приемственост от предишната неделя и по-предишната неделя. Говорихме за покаянието, говорихме за изповедта. Сега ще говорим и за прощаването на греховете, каквото видяхме и каквото беше застъпено в светото Евангелие, а именно – когато Господ Иисус Христос вижда голямата вяра на хората, които внасяли разслабления, казал: „Прощават ти се греховете.“ Много хора възроптали – кой е Той, че да прощава грехове. Той им рекъл: „Кое е по-лесно да кажа на разслабления:

прощават ти се греховете ли, или да кажа: стани, вземи си одъра и ходи?“, след като има властта да прощава греховете. Нали това е идеята на всичко, братя и сестри – да бъдем опростени. Ние сме слаби, хората. Човешките сили са изключително принизени, колкото и понякога да имаме самочувствието, че сме направили нещо, че и финансово сме обезпечени по някакъв начин, се смятаме за по-силни от Бога – „За какво ни е Бог, като ние си се оправяме и без Него?“. Но когато дойде беда, тогава се разбира колко сме слаби и как прибъгваме към помощта Му. Защото, когато човек търси Бога само в нужда и в скърби, дали тогава Бог не ни изпраща повече скърби, за да Го търсим по-често? Дали сме се замисляли над този въпрос? Защото, братя и сестри, ние като чеда Божи сме мили Богу. Той няма да ни навреди по никакъв начин, Той не иска ние да страдаме, Той ни обича, но иска да бъдем близо до Него, да изпълняваме повелите Му, както всички родители искат децата им да тръгнат по начертания път на достойни хора. Така и Бог иска ние да вървим след Божието слово, да търпим Божиите пътеки, да ги разширяваме, а не да Го търсим само, когато имаме нужда.

Грехът, братя и сестри, е нещо, което когато човек го осъзнава, още е жив. Нещо, което правим ние – и покаянието, и изповедта – защото сме разбрали, че сме съгрешили и търсим истинско покаяние и прошка от Бога – Бог да опрости греховете ни. Най-лошото нещо е, когато спрем да мислим, че грешим. Когато пред себе си и пред дрегите хора започнем да си правим равностметка на това какъв е животът ни и да смятаме, че ние грехове нямаме. Дяволът се радва винаги когато грешим, но пълната му победа е именно тогава, когато започнем да не усещаме греха и да смятаме, че ние сме безгрешни: „Какво лошо сме направили? Само сме ходили еди къде си или – хапнахме, пийнахме, какво лошо в това?“ и т.н. „Голяма работа, че нещо съм му казала...“ Започваме да решаваме, че нямаме грехове, а пък ако сметем, че нещо не е било както трябва, ние сами си го опрощаваме: „То не е кой знае какво!“ – си казваме. Ето, от това трябва да бягаме. Това стигне ли ни – душата ни е мъртва.

Затова нека по-често да прибъгваме към молитвата към Бога – не само просителната – и благодарствената, и хвалебствената. Не само да търсим Бога при нужда. Нека по-често се

обръщаме към Него и да казваме: „Господи, помилуй мене, грешния!“. Защото наистина, братя и сестри, без Господа нашего Иисуса Христа, нашето битие-житие не би струвало нищо. Благословието на Господа и Неговата милост да са върху всички нас!
Амин.

Протойерей Емилиян Костадинов
Проповедта е произнесена в храм “Св. пророк Илия” на 12.03.2017 г.